

* * *

יוסי גמזו

לקראת יום האשה הבינלאומי

בעוד שלושה ימים יוחג כאן
בהקפו העולמי
שבּוּ הפך כבּר לְמְנַהֵג כּאֵן
יום האשה הבינלאומי,
אף מעטים בלבד בינינו
יודעים כי את ראשית דרכו
עשה יום חג זה שאיננו
מזכר אצלנו כל צרכו
בהפגנת נשים סוערת
של פועלות טקסטיל בעיר
ניו-יורק, שבה הכריזו מרד
על נצולן שלא השאיר
גם צל ספק כי אין לשכח
את הגדול שבלקחים:
שמה שלא לוקחים בכוח
לא ינתן למקפחים
בלי מאבק ותקף מחץ
שיתפתח וישכלל
עשרות שנים – ורק בלחץ
קטן כל עול, אם בכלל.

ומשמונה במרץ של פעם
בארץ ושמונה מאות
וחמשים ושבע – טעם
הקיס הזה גבר מאד
בפרט במערב, אף עין
בוחנת, בתלמי תבל
רבים מאד, מוצאת עדין
שהקפוח שם גובל
באפלת ימי בינים
שהטמטום והפגור
סוגרים בם כל קדמה בינתיים
בכלא של צינוק סגור.

עדין זכות בחירה נמנעת
וזכות פתיחת חשבון בבנק
ורכש השפלה ודעת
בכל משטר רומס פטנק
כל שביב חרות אלמנטרית
לנשות עולם שלישי ישן
ויש מילת נשים ברברית
ושרפתן עם מות אישן.

ואף כי יש שפור מכריע
במצבה של האשה
מאז עד כאן – יש להתריע
בקול על כל עולה קשה
כמו הדרת נשים בסקטור
החרדי, מנהג מאוס
ודין פקח-פשוט, אינספקטור
על מקומן באוטובוס
והבדלי שחר בלי צדק
על עבודה שנה ועל
דעות קדומות שאין עוד בדרך
נוקב של דעת הקהל
שלא יחשף עד מה סקסיסטית
האפליה האנושה
ומה פגומה ושוביניסטית
החפצתה של האשה.

וכמו שלא פחת הפער
בין העשיר והאביון
כף עד היום חותך כתער
הוא העדרו של השויון
בין מגדרים, שאין בטבע
שום הוכחה ליתרוננו
של זה על זה ודרך-קבע
אין שום תחליף לפתרוננו
של הקונפליקט הפתולוגי
בין שני מינים, שני חצאים
שבלי שניהם, בארח לוגי,
אין בעולם הזה חיים.